

77235

Kako ti je ime?

ali

Vzorno življenje

naših sv. priprošnjikov
v nebesih ♦♦

Za mladino.

IX. Sv. Terezija.

Spisala S. E.

V LJUBLJANI, 1905.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.

Tisk R. Šober našt. v Postojni.

1158-1159

Kako ti je ime?

ali

Uzorno življenje
naših sv. priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.

IX. Sv. Terezija.

=== Spisala S. E. ===

V Ljubljani, 1905.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.

Tisk R. Šeber nasl. v Postojni.

Supl. coll. ad

77235

030042021

Sv. Terezija.

Uvod.

Ako prebiramo življenje svetnikov, zapazimo velik razloček med svojim življenjem in življenjem onih, ki so že poveljani v nebesih. Življenje svetnikov je polno čednosti, polno zatajevanja, polno občudovanja vrednih činov za nebesa. In naše življenje? — O kako vse drugačno je! Žalost nas obide, da smo svetnikom tako malo podobni. Pa prav kmalu se potolažimo z besedami: „Da — to so bili pa svetniki!“ Že prav. Bili so svetniki, a niso bili kot svetniki rojeni. Kakor tebi in meni sta bili tudi svetnikom dve poti odprti: široka pot, ki pelje v pogubljenje in ozka pot, ki vodi v življenje. Kakor pravi Adamovi otroci so čutili tudi svetniki, kako jih vabi sprijena narava na široko pot, pa se jej niso vdali. Kakor

tebe in mene je obsipal Bog svetnike z milostmi, a svetniki so ž njimi vestno sodelovali, zato so postali z lastnim trdom in z božjo pomočjo — svetniki. Prav sveta Terezija je mnogokrat čutila, da ni bila kot svetnica rojena. Čutila je, kakor apostol narodov, dvojno postavo v svojih udih: nagnenje k dobremu in nagnenje k hudemu. Ker se je pa po večletnem omahovanju slednjič vendar resno poprijela dobrega, je postala velika svetnica. Dragi čitatelj! Stori tudi ti tako! Prebiraj rad življenje svetnikov in posnemaj jih — tako postaneš tudi ti svetnik.

Terezija, dober otrok.

Sv. Terezija je bila rojena 28. marca 1515 v Avili na Španskem. Imela je premožne in zelo bogaboječe starše. Očetu je bilo ime Alfonz Sanchez in materi Beatrica. Iz svoje mladosti pripoveduje svetnica sama: Imela sem tako dobre starše, da bi nedvomno že v detinskih letih lahko hodila po poti čednosti, ako bi le hotela in ako ne bi bila tako zelo k hudemu nagnjena. Starši so si na vso moč prizadevali, da bi me dobro vzgojili. Z lastnim zgledom so nam kazali pot resnice in izmed otrok se jim je oni najbolj prikupil, ki je bil najbolj pobožen in čednosten. Moj oče je najraje prebiral nabožne knjige in je tudi od nas

otrok to zahteval. Mati nas je učila moliti in nam je pripovedovala veliko lepega o Bogu in o Mariji.

Pod varstvom tako dobrih staršev bi se pač Terezija lahko navzela dobrega duha v toliki meri, da ne bi nikdar krenila od poti čednostnega življenja. In vendar je precej globoko zašla, kakor bomo kmalu videli. S hvaležnim srcem se spominja svetnica blaženih detinskih let, ko jo je Bog z milostmi obsipal, a zraven toči bridke solze radi prevelike lahkomišljenosti, s katero je vse te milosti zgubila. Naj nam svetnica sama pove. „Sram me je, če pomislim, koliko milosti mi je ljubi Bog že v detinskih letih dal, ki sem jih pa tako lahkomišljeno zapravila. Kako sprejemljivo je bilo moje srce za vse dobro. Ubogim sem dajala, kolikor sem le mogla. Najraje sem bila v samoti in sem molila. Kadar sem se z otroki igrala, sem najraje zidala samostane. Kolikor se spominjam, sem imela že kot otrok željo, stopiti v samostan. Dasi sem vse brate in sestre zelo ljubila, sem imela vendar brata Roderika najraje. Ta je bil štiri leta starejši od mene, a z menoj prav istega mišljenja. Najrajše sva sedela v kakem kotičku in prebirala življenje svetnikov. Mučence sva vedno zavidala, ker so bili tako srečni, da so za Jezusa kri prelili. Jaz sem srčno hrepenela, da bi bila mučena in sicer ne toliko iz ljubezni do Boga,

ampak, da bi dosegla plačilo mučencev — večno slavo. Dolgo sem prikrivala to skrivno željo, naposled pa sem jo razodela bratu Roderiku. Ta je bil seveda koj mojih misli. Svesta si, da naju bo Bog podpiral, sem pregovorila bratca, da se napotiva skrivoma k Mavrom, ki so bili zagrizeni sovražniki kristjanov. Sklenjeno — storjeno.

Najtežja nama je bila ločitev od staršev. Da bi pa tudi to premagala, sva drug drugega spodbujala z besedo: večno, večno.

Bilo je lepega pomladnega dne. Solnce je pošiljalo prve žarke izza gor. Vse je še spalo. Tiho se splaziva z bratcem iz sobe in si oblečeva revno, strgano obleko. Še en pogled na očetovo hišo in sva bila na potu po mučeniški venec. Bila sva že precej daleč od domače hiše, kar naju sreča stric in naju pelje nazaj k ljubim staršem. Ti so naju strogo posvarili in nama prepovedali, v prihodnje brez njihovega dovoljenja kaj storiti.

Tako nama je splavalo upanje po vodi. Pa v svoji gorečnosti se kmalu nečesa domisliva. Puščavnika sva hotela postati — na domačem vrtu. Postavila sva si dve majhni utici, da bi tem lažje Bogu služila. Toda, kar sva z velikim trudom naredila, je razpadlo zopet in tako sva bila primorana ostati med domačimi.“

Kako dober otrok je bila Terezija! K temu je pač mnogo pripomogla dobra vzgoja. Veliko

dobrega pa se je Terezija naučila tudi iz življenja svetnikov. Tudi ti, mladina, rada prebiraj to „zakladnico čednosti“. Beri počasi in posnemaj svetnike, kolikor ti je mogoče.

Terezija je živela sedaj v domači hiši, a vendar, kar mogoče samotno, da je tem lažje opravila svoje molitvice, kojih je imela dolgo vrsto. Posebno jo je ganila neka podoba, ki je visela v njeni sobi. Predstavljala je Jezusa pri Jakobovem vodnjaku in Samarijanko. Pod sliko so stale besede: „Gospod, daj mi te vode!“ Mnogokrat je gledala Terezija to sliko in zdihnila iz globine srca: „Gospod, daj mi te vode!“ Dasi ni vedela, česa prosi s temi besedami, vendar ji je Bog pri vsakratni prošnji pomnožil veselje za čednostno življenje.

Terezija — Marijin otrok.

V svojem dvanajstem letu je stala Terezija ob odprtem grobu, v katerega so ji položili dobro mamico. Bridko je jokala ob tej izgubi, saj so jej z materjo zagrebli ono, ki jej je bila v tej dobi najbolj potrebna. Pa dober otrok si kmalu poišče drugo mater. Pred Marijino podobo pade na kolena in solznih oči prosi nebeško Kraljico, naj jo sprejme za svojega otroka. O blaženi trenotek, v katerem je postala Terezija Marijin otrok!

V vsaki sili je hitela k Mariji in vselej je dobila pri nebeški Materi pomoči. Z materinsko ljubeznijo je čula Marija nad nedolžnim otrokom in skrbela zanjo v dušnih in telesnih zadevah.

Kako srečna je bila Terezija pod Marijinim varstvom! Glej, ljubi bravec, tudi tebe sprejme Marija za svojega otroka, če jo prosiš. Nič ne de, če imaš še starše. Tem bolje. Potem imaš dobro mater na zemlji in še boljšo mater v nebesih. Tam, kjer ti starši z vso ljubeznijo ne morejo pomagati, ti pomaga nebeška mati, Marija. Ljubi jo in bodi ji zvest otrok! Ti pa, ki nimaš staršev, stori po zgledu dvanajstletne Terezije. Kakor za Terezijo bo Marija tudi za-te skrbela.

*Če materino srce več ne bije,
zaupno se obrni do Marije.*

Terezija zgreši pravo pot.

Kako radi gledamo spomladi z belim cvetjem okrašena drevesa. Veseli smo, ker nam cvetje ugaja in pa, ker nam obilo cvetje obeta mnogo sadu. Le ena misel kali naše veselje, misel namreč, ne bo li mrzla slana zamorila lepega cvetja. — Tako drevesce, polno najlepšega cvetja je bila mala Terezija. Kdo bi si pač mislil, da to cvetje ne bo obstalo? In vendar je bilo tako. Poslušajmo zopet svetnico samo.

„Ko sem ostavila detinsko dobo, sem spoznala izvanredne telesne in duševne darove, s katerimi me je Bog med drugimi odlikoval. Namesto, da bi se mu zanje zahvalila, sem jih začela uporabljati v grešne namene. Največ strupa za dušo sem nasrkala iz slabih knjig. Oče je bil zaradi tega zelo žalosten in mi je prepovedal še kdaj brati kako knjigo brez njegovega dovoljenja. Jaz pa sem si skrivoma preskrbela romanov in jih brala pozno v noč, če nisem mogla podnevi. To pa še ni bilo vse. Jela sem se tudi lepotičiti in sem hotela drugim dopasti. Z veliko skrbjo sem negovala roke, prepletala lase in nosila dišeče stvari pri sebi. Vse, kar sem vedela in znala, sem poskusila, da bi bila lepša. Pri vseh teh otročarijah sicer nisem imela nikdar namena, da bi kdo zaradi mene Boga žalil, vendar so ravno te otročarije povzročile nepopisno škodo moji duši. Pozabila sem namreč na Boga in mislila le na-sé. Moje srce, ki je bilo prej tako sprejemljivo za vse dobro, se je zaprlo opominom dobrega angela, jaz pa sem šla hitrih korakov naproti pogubljenju.“

To so tedaj storile slabe knjige. Iz pridnega nedolžnega otroka je postala prevzetna, sprijena deklica. Kako se pač starši pregreše, ako ne pazijo na to, kaj otroci bero. Romani in druge slabe knjige so strup v lepi posodi. Dokler ne veš, kaj

je v posodi, te mika tekočina, a gorje ti, če jo okusiš.

V lepi obliki in z vabljivimi besedami so pisani romani. O, varuj se! Glej, v tej knjigi je strup za tvojo dušo. Beri le to, kar ti dovolijo starši ali tvoji predstojniki.

Še večja nevarnost za Terezijo pa je bila slaba družčina. „O, če bi mogla vsem staršem povedati“, pravi Terezija, „kako važno je to, da pazijo, s kom njihovi otroci občujejo. Koliko hudega povzroči slaba družčina, to sem, žalibog, sama okusila. Imela sem nekaj bratrancev in sestričin, ki so bili moje starosti. Ti so pogosto zahajali k nam in so me zelo radi imeli. Tudi jaz sem jih ljubila in sem se ves dan ž njimi kratkočasila. Rada sem poslušala njihove otročarije, dasi je bilo marsikaj slabega vmes. Imela sem tudi zelo dobro, bogaboječo sestro, ki je bila starejša od mene. Pa od nje se me ni čisto nič prijelo, pač pa sem posnemala neko zelo sprijeno sorodnico. Že moja mati je vedela, kako slabo vpliva to sprijeno dekle na-me in rada bi jo bila proč zapodila, pa iz tehtnih vzrokov tega ni mogla. Sicer mi je prepovedala ž njo občevati, jaz pa sem se že vedela tako obrniti, da sva bili skupaj. To občevanje me je tako predrugačilo, da ni bilo na meni niti enega znaka prejšnjega čednostnega življenja. Vse dobro je izginilo iz

srca. Edino, kar me je obvarovalo večjih zmot, je bila skrb za dobro ime in čast pred ljudmi. Smrtnega greha sicer nisem storila, vendar pa je bila nevarnost zelo velika, ker se nisem ogibala priložnosti.“

To so tedaj slabe družčine. „Besede mičejo, zgledi pa vlečejo“, pravi pregovor. To kar smo slišali ali brali, se vtisne sicer v srce, a vendar ne tako globoko kakor ono, kar smo videli. Še večjo moč kakor za odrasle, ima zgled za otroka. Saj mu je prirojeno, da vse posnema, kar vidi. Ubogi otrok, ki vidi le slabo! Sprijena narava se nagiba k hudemu, zgled ga vleče k hudemu, volja pa je še tako slaba. Kaj se more drugega pričakovati, kakor da izgine vsak sled čednosti, da izgine nedolžnost — da se duša pogubi. Ogibaj se, mladina, slabe družčine!

Bog reši Terezijo.

Hitrih korakov je stopala Terezija po poti v pogubljenje. Bila je pa še vedno Marijin otrok, ker je izvolila Marijo za svojo mater. Žalostno je gledala Marija na izgubljeno dete in gotovo je goreče prosila Boga, da se ga usmili. Kar pa Marija prosi, to brezdvomno doseže. Tako je bilo tukaj. Svetnica piše:

„Moj oče ni bil zadovoljen z mojim ravnanjem, zato me je poslal v samostan v mesto Avila. Prvih

osem dni je bilo v samostanu zelo dolgočasno, pozneje pa se mi je samostansko življenje tako priljubilo, da sem bila rajši v samostanu kakor doma. Redovnice so bile z menoj prav zadovoljne in so me ljubile. Dasi poklica za redovno življenje nisem imela, sem bila vendar najsrečnejša med redovnicami. Posebno sem ljubila eno izmed njih, ki mi je veliko lepega povedala in je posebno zame skrbela. Povedala mi je tudi, da je dobila poklic k redovnemu življenju, ko je čula besede: Veliko je poklicanih, a malo izvoljenih. Tudi na-me so naredile te besede močen vtis.

Občevanje z dobrimi redovnicami pa ni ostalo brez sadu. V kratkem času sem se popolnoma spremenila. Bila sem boljšega vedenja in tudi na Boga sem večkrat mislila. Poldrugo leto sem ostala v samostanu. Ker sem nevarno obolela, me je oče vzel domov. Ko sem nekoliko okrevala, me je poslal k sestri izvun mesta, da bi v čistem zraku tem preje popolno ozdravela.

Na potu k sestri sem obiskala svojega strica, ki je bil zelo pobožen mož. Njegovi nauki so se vtisnili tako globoko v mojo dušo, da sem jela misliti na samostan. Tri mesece sem omahovala med svetnim in redovnim življenjem. Moja narava me je klicala med svet, Bog pa se je oglašal v globini srca in me vabil v samostan. Po trimesečnem

boju sem premagala samo sebe in si izvolila redovno življenje.“

Bog je klical Terezijo in ona je takoj ubogala. Tudi v tvojem srcu govori Bog, ne samo pri volitvi stanu, ampak vedno in povsod. Pa tudi sprijena narava in hudobni duh ti mnogokaj zašepetata na uho. Pazi, da se ne zmotiš! Bog zahteva od tebe le to, kar je tvoji duši v prid, narava in hudobni duh pa zahtevata to, kar te pogubi. Poslušaj Boga in stori po njegovi volji, potem boš večno srečen.

Terezija – redovnica.

Nekega dne stopi Terezija pred očeta in mu razodene, da hoče v samostan. Oče ji tega ne dovoli in jo odvrne z besedami: „Po moji smrti stori, kar hočeš“. Velikokrat ga je Terezija še prosila, pa vselej je dobila isti odgovor. „Ker sem se bala“, pravi Terezija, „da ne bi izgubila poklica, sem sklenila, da skrivnoma vstopim v samostan. Težak mi je bil ta korak, pa vendar sem ga storila. Vstopila sem v samostan karmelitaric v mestu Avili in sem dobila redovno obleko. Nekaj dni po vstopu sem se čutila popolno zapuščeno, pa Bog se me je kmalu usmilil. Za to, kar sem dosedaj za Boga storila, sem bila prebogato poplačana. Nepopisno veselje je napolnilo mojo dušo. Vse

mi je bilo lahko in prijetno. Spoznala sem, kako dober in usmiljen je Bog, spoznala pa tudi, koliko sem ga žalila. Srčno sem obžalovala svoje grehe in sklenila, da bodem odslej prav sveto živela“.

Leta 1534 se je Terezija z obljubami zavezala, da hoče Bogu služiti kot redovnica. Kmalu nato je nevarno obolela. Štiri dni je ležala nezavestna. Ker so mislili, da je že mrtva, so ji pripravili grob. K sreči je še pravočasno došel njen oče in izjavil, da še ni mrtva. Ko se je Terezija prebudila, je koj prosila sv. zakramentov za umirajoče in jih je prejela z veliko pobožnostjo. Po tej bolezni je ostala Terezija še tri leta mrtvoudna in se je opiraje na palico le prav težko premikala. Njena volja pa je bila tako zedinjena z božjo, da je bila zadovoljna, če bi ostala tudi do smrti v tem žalostnem stanju.

Kako srečna je bila sedaj Terezija, ker se je popolno Bogu posvetila. Res je, kar pravi sv. Avguštín: „Naše srce je nemirno, dokler ne počiva v Bogu“. Tudi Terezija je spoznala resnico teh besed. Dasi ji v očetovi hiši ni ničesar manjkalo, vendar ni bila zadovoljna, ker ni živela za Boga. Sedaj pa je bila v križih in težavah tako vesela, kakor bi se jej najbolje godilo. Tudi ti, dragi čitatelj, boš takrat najbolj zadovoljen, kadar boš živel za Boga, to je, popolno po božji volji. Poskusi, in pritr dil mi boš.

Terezija zopet omahuje.

Cvetoče drevo je izgubilo svoj kras, razdejala sta ga družčina in strup slabih knjig. A življenje je vendar še ostalo v drevescu. Bog je pomagal in zopet je cvetelo. Angel je presadil to drevesce v samostan. Bo li tukaj varno? — Nič manj, kot varno: Tudi na Bogu posvečena tla pade pogubna slana. V dokaz sledeče:

Po priprošnji sv. Jožefa je Terezija ozdravela. Sedaj so njeni izvanredni darovi zažareli v popolni svetlobi. Vse jo je ljubilo. Mnogo ljudi je prišlo v samostan, da bi govorili z duhovito redovnico. Prednica, nič hudega sluteča, je dovolila Tereziji k ljudem. Ker je bila Terezija takrat šele 23 let stara, lepa in zraven ponižna, se je prikupila vsem, ki so ž njo občevali. Tako je izgubila mnogo dragega časa v pogovoru z ljudmi in je prav rada poslušala svetne novosti. Pri tem pa je trdno sklenila, da zavoljo ljudi ne bo Boga žalila. Tudi molila je še veliko, ljubila samoto, brala nabožne knjige in se s sestrami razgovarjala o svetih rečeh. Pa hudobnemu duhu je bilo dovolj, da je spravil Terezijo med ljudi. Razgovarjanje z ljudmi je bila tanka nit, ki je hotel ž njo satan potegniti svojo žrtev v večni ogenj.

Tako začne hudobni duh pri tistih, ki imajo bolj tanko vest. Ker ve, da ga v težkih rečeh ne

bodo ubogali, jih zapelje v lahke pregreške, iz teh pa polagoma v večje, dokler se nesrečna duša ne znajde v brezdnu pogubljenja. In če pogledajo nazaj, kaj jih je sem pripeljalo, zagledajo prav kaj malega — nepreviden pogled, besedica, ki so jo slišali pa z dopadajenjem nanjo mislili, opuščena molitev in še mnogo drugih malenkosti. Storili so ta pregrešek prvič težko, drugič lažje, tretjič še lažje, pregrešek je prešel v navado, iz njega se je razvil greh, smrten greh in če je Bog v tem stanju pretrgal nit življenja — kaj potem? Večna kazen! In prvi povod jej je tista malenkost, ki je komaj potrkala na tvojo vest. Pazi tedaj, nedolžno srce, da te hudobni duh ne ujame v svoje zanjke. Ustavi se mu koj spočetka, če ne, postaneš njegova žrtev.

Ker je Terezija tako pogosto občevala z ljudmi, ni čudo, da je postajala vedno bolj mlačna. Posvetne novice so jo zanimale, ljubezen do molitve pa je popolno ugasnila. Pa ne samo to. Hudobni duh jo je še drugače prijel. Ker je videl, da je že precej pojenjala v svoji gorečnosti, ji je pokazal sliko njenega dušnega stanja. Tega ni storil zato, da bi se Terezija zopet obrnila na pravo pot, ampak da bi jo še bolj globoko pahnili v brezdno mlačnosti. Tudi ji je šepetal na uho, da duša, ki je tako mlačna, ni vredna, da premišljuje svete reči. Uboga Terezija je zapeljivcu verjela in je

res iz napačne ponižnosti opustila premišljevanje — Tudi je mislila Terezija, da ji občevanje s posvetnimi ljudmi prav nič ne škoduje. Pa Jezus sam jo je posvaril. Ko je bila nekoč v prav živem razgovoru, se jej prikaže Jezus z nepopisno žalostnim obrazom. Terezija se je prestrašila, pa satan jo je potolažil, da je to prikazen sam povzročil, in je brez pomena. Še celo njene sestre so ji pritrjevale, da to občevanje z ljudmi ni napačno. Tako je Terezija zopet hitela v pogubljenje.

Najbolj pa je škodovalo Tereziji, ker je z neko osebo, do katere je čutila posebno nagnenje, sklenila vez prejšnjega prijateljstva. Sicer ji to prijateljstvo ni bilo povod h globokemu padcu, vendar pa je nesrečna Terezija dolgo časa visela med nebese in peklom. Bog jo je opominjal na izvanredni način. Ko se je nekega dne razgovarjala z dotično osebo, je zagledala ostudno žival, ki je lezla proti nji. Terezija se je zbala, pa vendar ni umela božjega opomina. Toda Bog je še vedno držal rešilno roko nad ubogim Marijinim otrokom.

Ko je bila Terezija 24 let stara se je preselil njen oče v boljše življenje. Ob njegovi smrtni postelji je spoznala pobožnega dominikana, ki ji je prav goreče priporočil molitev, posebno notranjo molitev ali premišljevanje. Bridka očetova zguba in nauki pobožnega moža, vse to je naredilo mogočen vtis

v srce uboge redovnice. Spoznala je svoje žalostno stanje, obžalovala svoje grehe in začela zopet moliti.

Ko je stopila nekikrat v molitvenico, je zagledala sliko z ranami pokritega Jezusa. Ob pogledu na trpečega Zveličarja se ji je jelo srce topiti. Spoznala je, da je ljubi Jezus ravno zavoljo nje toliko trpel, in potok solz se ji je vlil iz oči. Pri sv. obhajilu je padla k Jezusovim nogam in ga prosila, naj se je usmili, kakor se je usmilil spokorne Magdalene. Tako je bila Terezija v drugo rešena.

Terezija na potu popolnosti.

Življenje te svetnice nam jasno kaže, koliko je človeška duša vredna. S koliko ljubeznijo je skrbel Bog za ubogo Terezijo, kako očetovsko jo je klical k sebi! Svetnica sama je to prav dobro vedela posebno sedaj, ko ji je bilo resno, da služi Bogu. Kakor dober pastir, ki se boji, da bi mu ovca ne ušla, je obsipal Bog Terezijo sedaj z izvanrednimi milostmi. Imela je mnogokrat nebeške prikazni. Nekega dne je zagledala nepopisno lepega angela. V roki je držal puščico z žarečo ostjo. To puščico ji je zabodel angel v srce in v trenutku je njeno srce vzplamtelo božje ljubezni. Ko je angel puščico zopet iz srca potegnil, se ji je zdelo, da je ž njo potegnil tudi del njenega srca iz telesa.

Dasi je čutila neznosne bolečine, jo je vendar ljubezen božja napolnila z veliko tolažbo.

Pa hudobi duh svetnice še ni pustil pri miru. Ker je videl, da je sedaj ločena od sveta, ji je kazal prejšnjo življenje v najtemnejših barvah, da bi jo pripravil do obupa. Tudi k jezi jo je skušal. Nekoč se ji je prikazal v molitvenici in ji žugal rekoč: „Čakaj ti, sicer si mi ušla, vendar te še dobim v kremplje“. Pa motil se je. Terezija je ostala Bogu zvesta in je v kratkem dosegla visoko stopnjo popolnosti.

Poglejmo jo v svitu njenih čednosti! Ko se je notranji boj nekoliko polegel, je jela Terezija z vso vnemo delati v proslavo božjo. Ker so sestre spoznale njene izvanredne čednosti, so jo izvolile za prednico. Lepo je takrat cvetelo samostansko življenje pri karmelitaricah v mestu Avili, le pravilo je bilo Tereziji premalo ostro. Sklenila je torej, da popravi sveto pravilo. Zaraditega je morala svetnica prav veliko trpeti. Pa vse ugovarjanje je ni odpravilo od začetega dela. Kmalu je bilo vpeljano ostreje pravilo in po tem so živele redovne osebe v dvaintridesetih samostanih, ki jih je sv. Terezija ustanovila. Tudi pri ustanavljanju samostanov je svetnica veliko trpela, pa vendar je bila vedno vesela. Kadar je slišala, kako jo ljudje obrekujejo, je rekla: „Prav tako. Če bi me ljudje prav poznali, bi še hujše od mene go-

vorili“. Nad svojimi sovražniki se je maščevala s tem, da jih je tembolj ljubila in jim vse dobro storila. Zato je rekel neki škof, ki je svetnico poznal: „Kdor hoče, da ga bo Terezija ljubila, naj jo razžali“. Tudi telesno je svetnica mnogo trpela. Njeno življenje je bilo nepretrgana veriga trpljenja in bolečin. Pri vsem trpljenju pa svetnica ni nikdar tožila, ampak le hrepenela po večjem trpljenju. Velikokrat je zaklicala: „Gospod, trpeti ali umreti!“

Boga je ljubila Terezija s prav serafinsko ljubeznijo. Vedno je mislila nanj in nič je ni tako bolelo, kakor če je zvedela, da je kdo Boga razžalil. Večkrat je rekla: „Vesela sem, če me drugi presežejo v nebeški slavi, a tega ne pripustim, da bi kdo Boga bolj ljubil kakor jaz“. Pri molitvi se je velikokrat od ljubezni in hrepenenja po Bogu kvišku dvignila in obraz se je svetil v nepopisni lepoti. Nekikrat je v tem stanju zaklicala: „O le en Bog, le ena smrt, le ena duša!“ Na prošnjo okolu stoječih je potem razložila te besede, rekoč: „Le en Bog je; če tega razžalim, nimam družega, ki bi mi pomagal. Le enkrat umrjem; če takrat nesrečno, ne morem več popraviti. Le eno dušo imam; če to izgubim, je vse izgubljeno“.

Kakor v ljubezni do Boga je bila Terezija popolna tudi v ljubezni do bližnjega. Kjer je le mogla, je pomagala in delala za druge. Najrajši je

stregla bolnikom. Veliko, veliko je molila za spreobrnjenje grešnikov in za duše v vicañ.

V ponižnosti je presegala vse sestre. Dasi jo je Bog z neštevilnimi milostmi obsipal, je vedno trdila, da je največja grešnica. Najrajši je nosila najbolj ponošeno obleko in najslabša hrana ji je bila najljubša. Tako je bila služabnica božja v vseh čednostih popolna — bila je dragocen biser v očeh Gospodovih.

Terezija gre po plačilo.

V neprestanem delovanju je dosegla Terezija 67. leto. Sedaj pa je bilo Gospodu dovolj in je poklical zvesto služabnico po plačilo. Bila je ravno v mestu Albi. Na praznik sv. Mihaela se je vlegla na smrtno posteljo. Dne 3. oktobra je prejela sv. zakramente za umirajoče. Ko je stopil duhovnik v sobo, je sklenila roke in zaklicala s svetim navdušenjem: „O moj Ženin in Gospod! Tedaj je prišla toli zaželena ura, da odidem odtod in tebe zagledam v večnosti. Gospod, blagoslovi moj odhod. Tvoja volja naj se zgodi!“ Na to se ni mogla dovolj zahvaliti za milost, da je otrok svete katoliške cerkve. Solznih oči je prosila odpuščanja pričujoče in večkrat ponavljala: „Ponižnega in skesanega srca ne boš zavrgel, o Gospod!“ — 4. oktobra pa se je njena čista duša ločila od telesa in hitela po večno plačilo. Njeno truplo so po-

kopali v samostanski cerkvi, kjer še sedaj počiva pod lepim spomenikom. Na njenem srcu, ki je ravno v tej cerkvi v lepi kristalni posodi shranjeno, se vidi še sedaj rana, ki jo je naredil angel s puščico. Papež Gregor XV. je proglasil božjo služabnico za svetnico leta 1622.

Sklep.

Kaj ne, dragi čitatelj, ta svetnica ti dopada. Ko si prebiral te vrstice, si videl kakor v ogledalu več ali manj svoje lastno življenje. Morda si celo zaklical: „Tak svetnik sem pa tudi jaz!“ Pa ko si bral še naprej in si prišel blizu konca, bilo te je sram, da si se primerjal tej svetnici. Verjamem ti, da si ji podoben do spreobrnjenja, morebiti so tvoja mladostna leta celo lepše potekla nego tej svetnici. Ali si ji pa tudi kaj podoben po spreobrnjenju? Blagor ti, če je tako. Če ti pa še veliko manjka, položi roko na srce in reci: „Tak svetnik bom pa tudi jaz!“ in ostani mož-beseda. Vse ti je mogoče. Treba je le nekoliko dobre volje in božje pomoči. Pomoč božja pa rosi na tiste, ki radi molijo. Moli tedaj rad, moli veliko in videl bodeš, da te Bog ravno tako z milostmi obsipa, kakor je obsipal svojo zvesto služabnico, Terezijo. Sodeluj z milostmi in bodi stanoviten do konca — glej, venec slave je tudi tebi pripravljen!

KAZALO.

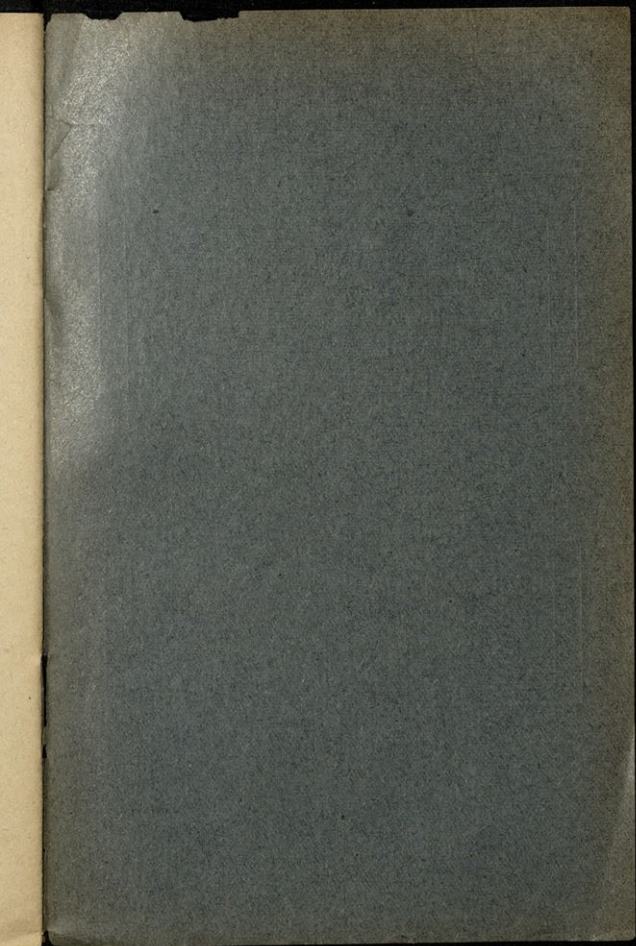
Uvod	3
Terezija, dober otrok	4
Terezija — Marijin otrok	7
Terezija zgreši pravo pot	8
Bog reši Terezijo	11
Terezija — redovnica	13
Terezija zopet omahuje	15
Terezija na potu popolnosti	18
Terezija gre po plačilo	21
Sklep	22

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000487457

V zalogi „Krščanskega Detoljuba“
so izšli pod naslovom: „**Kako ti je
ime?**“ ali vzorno življenje naših
priprošnjikov v nebesih“:

CENA:

I. Sv. Anton Padovanski .	12 vin.
II. Sveti Jožef	16 „
III. Sv. Frančišek Asiški .	12 „
IV. Sv. Frančišek Saleški .	10 „
V. Sv. Roza Limonska . .	10 „
VI. Sv. Neža	10 „
VII. Sv. Marija Magdalena	10 „
VIII. Sv. Janez Evangelist .	10 „
IX. Sv. Terezija	10 „

